

**UCHWAŁA NR XXV/491/2017
RADY MIEJSKIEJ W ELBLĄGU**

z dnia 30 marca 2017 r.

w sprawie skargi na Prezydenta Miasta.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446, 1579 i 1948), art. 229 pkt. 3 i art. 237 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z 2014 r., poz. 183), uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę B. A. na Prezydenta Miasta, w związku z zarzutem zaniedbań i nienależytego wykonywania obowiązków, naruszenia praworządności i interesów Skarżącej.

§ 2. Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miejskiej do udzielenia, wnoszącemu skargę, odpowiedzi i przesłania niniejszej uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Elblągu

Marek Pruszek

Skarżąca w skardze z dnia 27 stycznia 2017 r. w stosunku do skargi z dnia 7 października 2016 r., obok poprzednio wskazywanych okoliczności - wnioski Skarżącej o wykup lokalu mieszkalnego nie są rozpatrywane, pomimo, iż jej zdaniem Gmina Miasto Elbląg jest prawnym właścicielem przedmiotowego lokalu; Uchwała Nr 6 z dnia 02.01.2003 r. wskazująca wspólnotę mieszkaniową, jako właściciela lokalu jest fikcyjna - wskazuje również nową okoliczność w postaci wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r. i w ślad za tym orzeczeniem twierdzi, iż jej lokal, jako samodzielny nigdy nie powinien stać się własnością wspólnoty mieszkaniowej a powinien stanowić nadal własność Gminy Miasto Elbląg. Skarżąca podnosi również, że na jej wnioski o wykup lokalu nigdy nie zastosowano procedury administracyjnej ze wszczęciem postępowania i wydaniem decyzji, Gmina nie rozpatrywała jej wniosków zgodnie z właściwością. Skarżąca podaje także, że procedura adaptacji strychu została rozpoczęta przed 1 stycznia 1995 r. a zatem przed wejściem w życie ustawy o własności lokali, z czego wywodzi, że jej lokal jest nadal własnością Gminy Miasto Elbląg.

Skarga jest bezzasadna.

Uzasadnienie

Dwie okoliczności a raczej sposób ich argumentowania są nowe w stosunku do skargi z dnia 7 października 2016 r. rozstrzygniętej Uchwałą Nr XX/419/2016 Rady Miejskiej w Elblągu z dnia 24 listopada 2016 r., nie zmieniają one jednak sposobu rozstrzygnięcia. Zarówno decyzja z dnia 05.11.1992 r. o pozwoleniu na zagospodarowanie strychu nieruchomości jak i umowa z dnia 26.11.1992 r. dotycząca przebudowy tych pomieszczeń, wskazują, jako stronę i właściciela lokalu Gminę Miasto Elbląg. Należy jednak wskazać, iż zgodnie z ustawą z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali wymieniona część budynku, jako niesłużąca wyłącznie do użytku właścicieli lokali stanowiła ich współwłasność w częściach ułamkowych. Wraz, bowiem z wejściem w życie ustawy z mocy prawa ogół tych właścicieli lokali, wchodzących w skład nieruchomości przy ul. Pionierskiej, stworzył wspólnotę mieszkaniową. Z tego też powodu Uchwała Nr 6 z dnia 02.01.2003 r. ustalająca stawkę czynszu za korzystanie z zaadaptowanego ze strychu lokalu była podjęta przez organ uprawniony – wspólnotę mieszkaniową. Ta Wspólnota była, zatem stroną właściwą dla wszelkiej późniejszej korespondencji dotyczącej tego lokalu. Należy zaznaczyć, że Uchwała Nr 6 była podjęta zgodnie z prawem i przez osoby uprawnione. Wymieniony w skardze pracownik Zarządu Budynków Komunalnych w Elblągu, wbrew temu, co podaje Skarżąca, dysponował pełnomocnictwem z dnia 15.07.2002 r., ważnym w dniu podejmowania uchwały. Należy jednak wskazać, że przedmiotowa uchwała nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia zarzutu beczynności Prezydenta. Korespondencja kierowana przez skarżącą do Urzędu Miejskiego w Elblągu a dotycząca przedmiotowego lokalu nie pozostawała bez reakcji, o czym świadczą chociażby pisma z dnia: 04.05.2016 r., 19.04.2016 r., 15.04.2016 r., 18.03.2016 r. i 25.02.2016 r. Gmina Miasto Elbląg konsekwentnie w kontaktach ze Skarżącą wyjaśniała, że nie jest właściwym organem do rozpoznania wniosku o wykup lokalu mieszkalnego. Cytowane przez Skarżącą orzeczenie, w ocenie Komisji Rewizyjnej, miałoby zastosowanie w niniejszej sprawie tylko wówczas gdyby w dniu 1 stycznia 1995 r., a zatem kiedy zgodnie z art. 6 ustawy o własności lokali powstała wspólnota mieszkaniowa, jej lokal był w sensie faktycznym a nie administracyjnym samodzielnym lokalem mieszkalnym, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o własności lokali. Zważywszy na treść pism kierowanych do Urzędu Miejskiego w Elblągu związanych z procesem adaptacji strychu na lokal mieszkalny przez Skarżącą oraz biorąc pod uwagę treść dziennika budowy Nr 1 dot. pozwolenia na budowę Nr 240/92 z dnia 5 listopada 1992 r. należy kategorycznie stwierdzić, iż prace adaptacyjne ruszyły najprędzej w dniu 16 kwietnia 1994 r. natomiast w dniu 1 stycznia 1995 r. nie były jeszcze zakończone prace zarówno dotyczące instalacji jak i ścian poszczególnych pomieszczeń czy robót posadzkowych i montażu okien, które łącznie składałyby się na ustanowienie lokalu samodzielnego. Roboty budowlane zakończono ostatecznie dopiero w grudniu 2002 r.

Urząd Miejski zgodnie, zatem ze stanem rzeczy przekazywał korespondencję Skarżącej do zarządcy nieruchomości wspólnoty mieszkaniowej jak również informował Skarżącą, że nie jest właściwy do rozpatrzenia jej wniosków o wykup lokalu.

Wobec powyższego skarga jest bezzasadna.

Pouczenie o treści art. 239 kpa

§ 1. W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodniczący Komisji Rewizyjnej

Paweł Fedorczyk